

MUTLULUK

Perdesinden sızan parlak güneş ışığının gözüne gelmesiyle ayrıldı tatlı uykusundan. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle açtı gözlerini umut dolu yeni güne.

Yatağından inip ayaklarına yatağının hemen yanındaki terlikleri giyerek pencereye yöneldi. Hafif aralık bıraktığı perdesini eliyle sıyırdı ve pencereyi açtı içeri tertemiz dağ havası doluyordu. Kendi kendine "İyi ki..." dedi. Ne kadar da güzeldi insanın içtenlikle bunu diyebilmesi. Ne güzeldi onca çaba ve ıstırabın boşa gitmediğini bilmek. Bir süre penceresinin önünde dikilip yeşil dağların üzerine vuran altın güneşi izledi. Hayallerden kopup gelmiş gibi güzel çiçekler filizlenmeye başlamıştı. Arılar ve kelebekler havada uçuşup her bir köşeye hayat ve umut taşıyor, bahçesindeki ördeklerse etrafta koşuşturuyordu. Bu huzur kokan manzaraya doyamasa da gıcırdayan ahşap zeminde ilerleyerek banyoya doğru gitti. Normalde bu gıcırdamadan rahatsızlık duyabilirdi ama artık hoşuna bile gidiyordu, ne de olsa bu tahtaların altı temizdi.

Ellerini ve yüzünü güzelce yıkadıktan sonra banyodan ayrılıp koridorun duvarına monte edilmiş askıdan yün hırkasını aldı, üzerine hırkasını giyip verandaya çıktı. Parmaklarını eskimiş ahşap kolonun üzerinde gezdirirken sıkıca kapadı. Hâlâ rüyada gibi hissediyordu, uyanmaktan korktu. Gözlerini açma cesaretini gösterdiğinde her şeyin gerçek olduğundan emindi artık. Savaşın sonunda bittiğine ve yarını görebilecek miyim sorusunun yerini yarın ne güzelliklere uyanacağım sorusunun almış olması yüreğindeki tüm yaraları sarıyordu... O zamanları asla unutamayacağı pekâlâ belliydi ama insanoğlunun en büyük laneti mutluluğu kaybedene kadar anlayamamak değil miydi zaten? En azından kaybetmiş ve değerini fazlasıyla anlamıştı artık. Üzerinde hâlâ atamamıştı uzun zaman sonra yine mutlu olabilmemiş olmanın verdiği sersemliği.

Bir kelebek cılız bacakları ve büyüleyici narin kanatlarıyla işaret parmağının üzerine konduğunda gülümsedi ve hayranlıkla inceledi onu. Her detayını kaydetti hafızasına, daha sonra da özgürlüğe uçuşunu izledi bu narin canlının. Savaştan önce hiç böyle görememişti bir kelebeği. Oysa hayattan zevk almanın ve mutluluğa erişmenin sırrı, görmeyi detaylara gömülü güzellikleri. Ne kadar çok bakarsa insan, o kadar çok güzellik görüyordu hayatta. Keşke eskiden de böyle bakabilseydi.